

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2018 r. – Lotte/EUIPO – Générale Biscuit-Glico France (PEPERO original)**(Sprawa T-459/18)**

(2018/C 364/17)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lotte Corp. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciel: adwokat G. Ringeisen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Générale Biscuit-Glico France (Clamart, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy PEPERO original w kolorach czerwonym, brązowym, żółtym i białym

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 maja 2018 r. w sprawie R 913/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim unieważniono w niej prawo do unijnego znaku towarowego nr 7 413 651 spółki LOTTE i zasądzono od niej zwrot kosztów i opłat na rzecz spółki Générale Biscuit-Glico France;
- zasądzenie od EUIPO i spółki Générale Biscuit-Glico France na rzecz spółki LOTTE zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w każdym w postępowaniu;
- obciążenie EUIPO i spółki Générale Biscuit-Glico France kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 64 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2018 r. – Telenet / Komisja**(Sprawa T-470/18)**

(2018/C 364/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Telenet (Mechelen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci Y. Desmedt i E. Monard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w całości
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2018) 3410 final z dnia 25 maja 2018 r., wydanej zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾, w sprawie BE/2018/2073: świadczenie hurtowego dostępu lokalnego w stałej lokalizacji w Belgii, w sprawie BE/2018/2074: świadczenie hurtowego dostępu lokalnego w stałej lokalizacji dla produktów konsumpcyjny w Belgii i w sprawie BE/2018/2075: hurtowa transmisja telewizyjna w Belgii.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu przez Komisję art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE i przekroczeniu jej uprawnień dyskrecjonalnych poprzez brak wszczęcia Etapu II dochodzenia.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja wyraziła szereg obaw dotyczących definiowania rynku przez belgijski krajowy organ regulacyjny.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE Komisja powinna przeprowadzić Etap II badania, jeżeli ma poważne wątpliwości co do proponowanego środka regulacyjnego.
2. Zarzut drugi oparty na braku uzasadnienia przez Komisję jej twierdzenia, zgodnie z którym wybrana definicja rynku nie zmienia skutków regulacyjnych.
 - W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że mogła podjąć decyzje o niewszczeniu Etapu II dochodzenia ze względu na to, że definicja rynku uznana przez Komisję za właściwszą prowadziła rzekomo do takich samych skutków regulacyjnych jak decyzja przyjęta w proponowanym środku. Właściwa definicja rynku zmieniłaby niewątpliwie sytuację prawną skarżącej.
3. Zarzut trzeci oparty na niezastosowaniu się przez Komisję do gwarancji proceduralnych przewidzianych w dyrektywie 2002/21/WE.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że projektowany środek przedstawiony przez belgijski krajowy organ regulacyjny zawierał definicje rynku, która nie została poddana publicznym konsultacjom wymaganych przez art. 6 i art. 16 ust. 6 dyrektywy 2002/21/WE.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła wymogi proceduralne, komentując projekt, który nie został poddany publicznym konsultacjom.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002 L 108, s. 33, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 3, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2018 r. – WV/ESDZ

(Sprawa T-471/18)

(2018/C 364/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych